

Не смемо бити наивни. Истовремени удар СЕКЕ и Ћорђа на *Данас* није никаква коинциденција, већ врхунац пакленог плана двоје старих познаника, који заједничким снагама раде о глави српским јавним гласилима, а можда и читавом српском путу у европску будућност. Уиграни као да су се са Швајцарцима спремали за Мундијал, СЕКА и Ћорђе довели су *Да*
нас

на корак од ликвидације тако што је најпре она више година финансијски исцрпљивала злосрећно гласило, а онда је он спровео завршни ударац када је подигао тужбу вредну 750.000 динара.

Уколико су се СЕКА и Вукадиновић заиста одавно срели и договорили да доведу *Данас* до пропасти – па у ту операцију укључили и једног рашчињеног архимандрита, Дејана Виловског, који је, ваљда, такође тужио

Данас

у неком кобајаги неповезаном случају – признање за дедукцију године морало би да припадне Вукашину Обрадовићу, потпредседнику Независног удружења новинара Србије (НУНС) и, очигледно, стручњаку за препознавање опасности по медије, који је и раскринкао овај заједнички злочиначки подухват. У саопштењу којим је НУНС узео у заштиту

Данас

и искритиковао свакога, а нарочито Вукадиновића, Виловског и Вељу Илића (?!), Обрадовић је изнео своје логички беспрекорно откриће:

"Јавна гласила данас практично једва преживљавају па свака пресуда може представљати и ликвидацију медија!"

После рендгенски прецизне и родитељски брижне анализе попут ове Обрадовићеве, само би бездушници могли да траже одштету за претрпљени душевни бол. Бездушници и познаници који су ускладили своје злокобне потезе према јадном, а јавном гласилу (и његовом још јаднијем аутору)!

Е сад, ако нема доказа да су се СЕКА и Вукадиновић, плус Виловски, икада срели и удружили, онда су логика НУНС-овог потпредседника и смисао НУНС-овог саопштења (може и обрнуто, смисао првог а логика другог), малко проблематични. Како у погледу

права, тако и у погледу професионалне части, а највише у погледу здравог разума.

Прво, какве везе има једвито преживљавање са судском пресудом?! Таман ме оптужили да – срам ме било – нисам био ганут председниковом оштром критиком тајкуна, ипак не мислим да би сиромашни требало да буду изван закона. Као што не би смели да буду ни богати. Паре су паре, а закон – Божји, правни, неписани, какав год хоћете – је закон. Нечије имовинско стање поготово не би смело да има утицаја на кршење једног од најстаријих закона у историји: не лажи! Суштина је, дакле, у томе да ли је у *Данас* објављена неистина и клевета о Вукадиновићу, а не у томе да ли "Данас" послује рентабилно.

Друго, зашто су НУНС и његови челници устали против позивања на Закон о информисању тек лета 2010. године? Зашто се нису тако бунили против Закона онда када је доношен, лета 2009? Ма колико им назив "Закон о информисању" био нејасан и збуњујући, тешко је поверовати да нису видели везу између тог правног акта и самих медија... А ипак се лане, док се на страницама НСПМ-а непрестано галамило о могућим погубним последицама законског предлога које је министарство културе било поднело Скупштини, руководство НУНС-а углавном уздржавало од критичких коментара на рачун инквизиторских мера постављених изнад глава уредника и новинара. И онда данас, када очигледно оклеветане јавне личности затраже одштету вишеструко мању од могућих казни које предвиђа Закон, НУНС се руга њиховом „душевном болу“ и оптужује их да распирују аутоцензуру по српским гласилима.

Треће, ко је крив за то што је већина српских гласила пред гашењем, а већина српских новинара под аутоцензуром? Вукадиновић и Виловски? Или можда она умиљата господа са којима су водећа писана и електронска гласила онако љупко полемисала недавно у "Хајату"? Или можда "способни" руководећи кадрови тих гласила, који су учествовали на поменутом скупу, чија је тема била медијска слика у нашој земљи. Борис Тадић је том приликом оптужио српске медије да "често погрешно интерпретирају догађаје", Александар Тијанић је оценио да "српску медијску сцену уређује Адамс фемили", а Веран Матић је ситуацију у овдашњим медијима упоредио са "потенцијалном бомбом". Нико тада поменуо није аутоцензуру, ликвидацију, преживљавање – у сваком случају, о томе није било ни речи у извештајима са скупа. Када оноликим медијским службеницима на памет није пало да пред најважнијим друштвеним и политичким субјектима изложе своје основне проблеме, што би онда ико имао обзира према њима? Из ког би разлога ико ко се сматра оклеветаним водио рачуна о невољама оних за које сматра да га клевету, кад већ ни они сами о себи не воде рачуна?